

Eitt ljós á gøtu míni

v/ Johs. A. Næs

»Og teir menn, sum hildu Jesusi, háðaðu hann og slógu hann. Og teir bundu fyrri eyguni á honum og spurdi hann og søgdu: »Profetara! Hver var tað, sum sló teg?« Og mong onnur tilik spottorð talaðu teir til hansara« (Luk. 22,63-65).

Hetta var ein av Djævulsins ljótastu freistingum, sum hann brúkti, at fáa Jesus at geva upp sitt frelsunnarverk; um Jesus misti kærleikan til syndarar, so var alt mist. Tað hevur verið svårt hjá frelsaranum at elska hesar menn, sum til stuttleika og fyrri at tóknast harrum sínum spottaðu heimsins frelsara og skammleysir slógu og háðaðu ein verjuleysan fanga!

Tað at skulá-elska menniskju, meðan tú sær teirra miskunnarloysi og ósiðaða atburð imóti sær sjálvum, er ein álvarsom roynsla at koma í. Men Jesus stóð treystur. Ikki eitt illsinisord kom av hansara munni. Stundum sást hann kanska láta við varrunum, men tað var tí, at hann bað fyrri teimum, sum háðaðu hann.

Latum okkum minnast til, at hvørja ferð, vit synda, tá sára eisini vit Jesus, og tá binda eisini vit fyrri eyguni á honum og fjala dýrdarljómi hansara fyrri menniskjum.

Um onnur háða okkum ella erta okkum eitt sindur, tá ið vit føra friðan skjöldur og játta Jesu navn, latum okkum tá læra tolsemi og líta at teirri vøkru og stillu hátígn hjá háðaða frelsara okkara.

Vælkomið
litla barn

3. mars fingur Jónfríð Frederiksen og Einar Venned, Saltangará, ein son.

5. mars fingur Ann Olsen og Tórbjørn Durhuus, Vestmanna, eina dóttur.

5. mars fingur Johild og Óli Finnsson, Glyvrrar, eina dóttur.

14. mars fingur Birna Bærentsen og Jóannes Stakslíð, Tórshavn, eina dóttur.

6. mars fingur Gunn Eliassen og Romi Mohr, Fuglafjørður, eina dóttur.

7. mars fingur Laila Zachariasen og Flemming W. Olsen, Argir, ein son.

8. mars fingur Ida og Bjørn Hansen, Argir, ein son.

9. mars fingur Marthea Hansen og Bjarni Jensen, Toftir, ein son.

9. mars fingur Ingrid Nord og Jóhan Henrik Olsen, Rituvík, eina dóttur.

10. mars fingur Eyðgerð og Súni, Skála, ein son.

12. mars fingur Elsa og Jóan Petur Vest, Sandur, ein son.

Gudstænastur 5. sunnudag í føstu

Havnar kirkja: Axel Tórgarð
Vesturkirkjan: Kjartan Mørkøre. Talvan gongur fyrri sunnudagsskúlan hjá Heimamissionini.
Nólsoy: Jákup Kass, altargongd
Kvívík: Marjun Bæk kl. 12.00
Tjørnuvík: Martin R. Jacobsen kl. 12.00
Eiði: Ejvind Vilhelm og Emil Olsen kl. 11.00, altargongd
Gjógv: Emil Olsen kl. 17.00, altargongd
Funningur: Emil Olsen kl. 19.00, altargongd
Rituvík: Hans J. Joensen kl. 11.00
Skáli: Petur Petersen kl. 11.00, konfirmatión
Hellurnar: Torkil Beder kl. 12.00, altargongd
Klaksvík: Elsa Funding, altargongd
Sørvágur: David Johannesen kl. 11.00, konfirmatión
Skopun: Jákup R. Hansen kl. 16.00
Skálavík: Jákup R. Hansen kl. 12.00, altargongd
Tvøroyri: Jónsvein Bech kl. 12.00, konfirmatión
Vágur: Bjarni Bæk kl. 11.00. Talvan gongur til frama fyrri Guds orðs útbreiðslu.

Føstugudstænastur

Kvívík: Asger Grove Korsholm, KFS-skrivari, kl. 17.00
Elduvík: Torkil Beder kl. 19.00

Norea Radio Danmark

Millumbylgja 1467 kHz
kl. 19.30-19.45
Norskar sendingar eru ár-
stuttbylgju 41 metra-
bandinum hveðan dag kl.
8.00

Mánadagin: »Troens taske må have to rum!«
Fyrsta sendingin undir heitinum
Stor formue — arvinger søges

Steðgur

Aftaná trúgva tænastu her í »Málteiginum« í skjótt tvey ár, fer Svenning Tausen nú at hava ein litlan steðg, tí tað eru so nógvar aðrar uppgávur hann skal røkja. Hann verður helst aftur í Málteiginum eftir summarritidina.

Annars eru lesarar vælkomnir at senda brøv til »Málteigin«, har teir kunnu siga sína hugsan um ymsar málspurningar.

Københavns Nærradio

Sent verður á føroyskum hvørt mikukvöld kl. 18.00 — 19.00 á FM 100,3 MHz.

Brót úr sendingunum verða endursend tvekskúld eftir, kl. 22.30 — 23.30.

Minningarorð um Hanne Amiri

Morgunin hin 10. mars, tá boðini um at Hanne Amiri ikki longur var millum okkara, hevur sett síni djúpu spor í sinn og tankar okkara. Tað er so trupult at skriva nakað í hesi løtu. Deyðin er okkum so óskillig og fjarur — men knappliga aðrenn nakar varnast, so er hann sjónskur í tilveru okkara. At vit just henda morgun, ein vanligan skúladag uppi í Hoydølum, skuldu uppliva henda veruleika so nær og so meint, var okkum langt frá at hugsa. Vit kenna okkum so einsamell og so hjálparleys í hesi støðu.

Hanne gjørdi tilveru okkara tey skjótt trý árin vit høvdu hana sum lærara meira áhugaverda og fjøltáttaða. Fyri henni var læraragerningurin tað, ið hon við lív og sál gekk uppi. Fåur lærari man hava verið so íðin og so arbeiðssamur sum hon. Hanne, ið bert undirvísti í fronskum, hevði ikki bert hollan kunnleika til hetta mál, men hon hevði eisini evnini at geva sína vitan víðari — læra frá sær. Hon hevði ikki bert áhuga fyrri tí franska málinum, gjøgnum tey ár hon búði í Fraklandi og frá sínum ferðum har kom hon at kenna landið og fólk, so tað var heilt áhugavert at lurta eftir tí, hon hevði at greiða frá. Við m.a. nýtslu av ljósmyndum av tí fronsku náttúruni og tí franska fólkalívinum og við fleiri sangum frá hesum fólki, gjørdi hon undirvisingina meira áhugaverda og tiltalandi, so øll ið lögdu í, kundu fáa nakað burtúr.

Hanne var ikki bert ein góður lærari; hon var eisini eitt gott menniskja. Í undirvising hennara legði hon dent á, at øll skuldu fáa tað neyðuga í lærugreini við — eingin skuldi kenna seg uttanfyri. Hon víldi øllum væl. Hetta kundi t.d. merkjast, tá hon meira av hessini kom inn á tað órættvisi og ta neyð, ið fransmenn høvdu elvt í fyrrverandi hjálandum teirra, og ta ómenniskjanslugu viðferð og áskoðan, ið tilflyttarar úr hesum londum møttu í Fraklandi.

Hanne — vit vilja her bera sær eina hjartaliga tøkki fyrri ta tíð, tú vart lærari okkara. Vit skilja ikki hvi. Vit standa spyrjandi og koma at standa spyrjandi lívið gjøgnum. At grunda yvir hetta, er sum at hyggja inn í ein okendan heim, har einki kann siggjast og hoyrast, men bert kennast og upplivast. Við tøkki vilja vit lýsa frið yvir minnið um Hanne Amiri, elskaða lærara okkara!

3 í Hoydølum